

EPIST. XXXVII.

Severus Augustino è secessu, provocans illum ad scribendum. Conf. Ho.
Ep. 34.

Venerabili ac desiderabili & toto sinu charitatis amplectendo Episcopo, Augustino, Severus.

DEo gratias, frater Augustine, cujus donum est, quicquid in nobis bonorum gaudiorum est! Fateor, bene mihi tecum est, multum te lego: mirum dicam; sed verum plane; quam mihi absens solet esse presentia, tam presens facta est absentia tui. Nullae se nobis interponunt turbulenta actiones temporalium rerum. Ago, quantum possum; etsi non tantum possum, quantum volo. Quid ego dicam: quantum volo? Nosti optime, quam avarus sim tui: nec tamen murmuro, quia non tantum ago, quantum volo; quoniam rursus non minus ago, quantum possum. Deo ergo gratias, frater dulcissime! Bene mihi tecum est, gaudeo tecum artius conjunctus, & ut ita dicam, unissime, quantum potest, adhaerens tibi, redundantiam uberum tuorum suscipiens, vires comparo, si possim idoneus effici ad ea consutienda & exprimenda, ut, quicquid secretius clausum custodiunt, remotis pellibus, quas adhuc latentis sugendas inserunt, ipsa mihi viscera, si possibile est, dignentur effundere: Viscera, inquam, mihi ut refundantur, cupio: viscera tua, viscera pinguis sagine caelesti, & condita omni dulcedine spiritali: viscera tua, viscera pura, viscera simplicia; nisi quod duplici sunt vinculo redimita gemina charitatis: viscera tua, viscera perfusa lumine veritatis & refulgentia veritatem. Horum me manationi vel resultationi subjicio, quod nox mea in lumine tuo deficiat, ut in Dei claritate simul ambulare possimus. O verè artificiosa apis Dei, construens favos divini nectaris plenos, manantes misericordiam & veritatem, per quos discurrens deliciatur anima mea, & vitali pastu, quicquid in se minus invenit, aut imbecillum sentit, resarcire & suffulcire molitur! Benedicitur Dominus per praeconium oris tui, & fidele ministerium, quod sic concinere & respondere facis canenti tibi Domino, ut, quicquid de ejus plenitudine ad nos usque redundat, jucundius efficiatur & gratius, per tuum elegantem famulatum, & succinctam munditiam, & fidele ac castum simplexque ministerium: quod ita resplendere facis per argutias tuas & vigilantiam tuam, ut perstringat oculos, & in se rapiat; nisi tu idem innuas Dominum, ut, quicquid in te delectabile lucet, referentes nos ad illum, ipsius esse agnoscamus; de cujus bonitate tam bonus es, & de cujus puritate & simplicitate & pulchritudine purus, simplex & pulcher es; & illi agentes gratias, de bono tuo, Domino, qui dono suo dignatus est nos tibi adjungere, vel quoquo modo subjungere, plenius subjiciamur illi, cujus te ductu ac moderatione talem gaudemus; ut & tibi contingat gaudere de nobis: quod non diffido fore, si tuis me orationibus ad-